

Jesus för den glada berättaren

Förord

Min familj brukar anmärka att jag inte alltid berättar något som hänt med exakta detaljer kring vad som verkligen hände. Men som dotter säger: "Historien blev bättre med dina tillagda detaljer..." Sanningen är att jag är en glad berättare och det har hjälpt mig mycket i min yrkesroll som lärare i filosofi och religion.

Långt innan jag blev kristen fascinerades jag av berättandet både i GT och NT, men särskilt av de konkreta Jesus-episoderna, både vad gäller det Han säger som de angivna detaljerna, ofta ganska få, i situationerna som föreligger. Det är som om varje liten detalj berättar något som får nya betydelser nästan varje ny gång man hör eller läser dessa skildringar. Hela tillvaron färgas av detta trons berättande.

Här följer en rad reflektioner kring hur den glada berättaren relaterar till Kristus. De är inspirerade av mitt barnbarn Viktor, vars intensiva intresse för "grundberättelsen" leder till stor berättagglädje och beskrivningsglädje.

Kreativ tro på Kristus är inte en sällsynt förmåga. Den är inte svår att få tillgång till. Kreativ tro är en grundläggande aspekt av att vara människa. Det är vår födelsegåva. Och den gäller oss alla.

Kreativ tro handlar inte om att skapa något speciellt, som t ex musik eller bilder. Det handlar om att skapa ett glädjerikt liv, där en stark frihet i Kristus upplevs. Vi ägnar oss egentligen alla åt denna handling dagligen, även när vi inte alls förknippar detta med kristen tro.

Att skapa genom tro är att skapa något som inte fanns där förut. Först fanns "jag" och "mig" och "mitt". Nu finns en frihet från dessa bindningar. Det kan upptäckas i en konversation, i lösningen på ett problem, en lapp till en vän, ommöblering i ett rum, en ny väg hem för att undvika en trafikstockning. Frihet och glädje upptäcks.

Det du skapar i tron behöver inte bevittnas, predikas, spelas in, skrivas ner i text, säljas eller inneslutas i glas för att det ska vara ett trons konstverk. Genom det vanliga tillståndet är Jesus levande som oss och vi medskapare på det mest djupgående sättet, Inga krav eller begär hos det gamla jaget finns kvar, tron skapar vår upplevelse av Jesus Kristus som verkligheten själv och Han komponerar den värld vi uppfattar. Han tar allt ansvar för att det ska flöda av sanningens och livets vattenströmmar.

I varje ögonblick är vi nedsänkta i världen, ett energifält av kvaliteter och kvantiteter, en kosmisk soppa där mörker och ljus alternerar, ont och gott byter av varandra, där vår fria vilja alltid ställs framför val vi måste göra utifrån vad våra sinnen samlar in och förståndet försöker förstå. Denna kosmiska soppa är egentligen inte ett "yttre universum", det är bara en bekväm term vi använder för vissa selektiva undersökningar. Som Berkeley sa: att vara är att uppfattas. Det är därför Gud söker oss hela tiden så att vi ska fritt kunna välja Hans skapande verksamhet som oss.

Genom våra uppfattningar skapar Gud skogar och hav, värme och kyla. Han läser genom oss alla ord, hör alla röster och tolkningar bildas. Vi begär saker och Gud låter oss göra det för att fritt välja Hans glädje i Kristus. Allt detta i en värld Gud skapar genom att vi bara är oss själva. Oavsett om vi vet detta eller inte lever vi alla som konstverk i Kristus. Hans kropp skapas som oss. Med blodet befriade Han oss från ondskan men kroppen Hans, det är vi när Han får leva som oss.

Oavsett om vår tro är medveten eller omedveten, är vi, bara genom att vara vid liv, Jesu Kristi manifestation, inte bara aktiva deltagare

i den pågående gudomliga skapandeprocessen. Han lever som oss och vi blir därmed befriade.

Att leva som trons konstnär är ett befriat sätt att vara i världen. Ett sätt att låta Jesus uppfatta allt vi uppfattar. En övning i överlåtelse till en Annan att vara uppmärksam och kärleksfullt intresserad såsom oss. Vi behöver inte vara skickliga eller förfina vår känslighet för att lyssna på mer subtila toner – endast vara oss själva i Hans gestaltning av oss.

Vi hittar bönen när vi letar efter vad som drar oss in och får allt att expandera i glädjefrid. Världen är vad som stöter bort oss. Bönen får oss att lägga märke till vilka känslomässiga toner som uppstår och vart de leder. Bönen är ett kreativt val för hela ditt liv, en livsform av självuttryck där du finner att Han är du. Du existerar i Honom som en kreativ varelse och du är på väg hem. Tänk på universum som en evig kreativ utveckling.

I Guds värld ser vi livsbejakande tallar sträcka sig mot solen i stark och trygg ordning, men även träd som blommor. Vi ser celler som replikerar och som ibland muterar ganska vilt. Vi ser floder skapa nya bifloder, vi ser bergsklyftor och små eremitage på bergets topp. Guds värld pulserar av negativ energi och positiv energi, destruktiv energi och produktiv energi, och allt som söker helighet och hittar den och kan slappna av. Världen är då övervunnen.

Vi är själva manifestationer av Gud skapande, vi är Hans konstverk, perfekta i alla våra variationer och rörande aktiva i att söka det goda livet, ofta besvikna över illusioner vi har. Ingen manifestation gör sitt eget privata arbete för universum, men var och en är på sitt eget sätt trogen Guds prehistoriska harmoni genom sin egen kreativa impuls.

Precis som Jesus är trädet och vi grenarna på samma träd, visar blommor och frukter vad Gud är och mänsklighetens konstverk blir bleka i jämförelse, tänk på Eiffeltornet, Eiffels bro över Millau i södara Frankrike, Golden Gate-bron, Hagia Sophia i Istanbul, Sfinxen i Egypten, Colosseum i Rom, katedralen i Toledo.

Se dig omkring: det finns så många anmärkningsvärda prestationer att uppskatta och känna tacksamhet för. Var och en av

dessa är Guds skapande tro inom oss, människan som är sann mot sig själv, liksom en kolibri är sann mot sig själv genom att bygga ett bo, ett persikoträd genom att bära frukt och ett nimbusmoln genom att producera regn. Dessutom har människan privilegiet att ha fri vilja att välja Kristus som sitt eget liv. Växter och djur kan inte göra det. Människans storhet ligger i det livsfarliga valet hon ständigt måste göra. Ändå säger Jesus att vi ska se på fåglar och blommor för att förstå Hans kärlek.

Som filosofen Leibniz påpekade är varje detalj i Guds värld unik, varje bo, varje persika, varje snöflinga eller regndroppe är unik till formen. Vissa träd och buskar tycks bära vackrare frukter än andra, vissa människor kan verka komponera eller författa större verk än andra, t ex Borodin och Henry James. Vissa grönsaker smakar bättre än andra. Smaken och skönheten är Guds skapande tro på oss som manifestationer av Honom.

Hur vet molnet när det ska regna? Hur vet trädet när våren börjar? Hur vet fågeln när det är dags att bygga ett nytt bo? Guds aktiva försyn, som Boethius alltid talar om, ligger inne i minsta cell och molekyl i allt som lever. Förunderligt ! Och vilsamt, betonar Boethius, för den oroliga själen.

Universum fungerar både som en klocka och som en högtintressant Person som älskar klockor, ja är besatt av tid och rum. Guds ord i Predikaren är så välkända för många och handlar om Hans hantering av våra tidsupplevelser:

Allting har sin tid

och vart företag under himmelen har sin stund.

Födhas har sin tid och dö har sin tid.

Plantera har sin tid och rycka upp det planterade har sin tid.

Döda har sin tid, läka har sin tid.

Skratta har sin tid, gråta har sin tid.

Bygga upp har sin tid, bryta ner har sin tid.

Dansa har sin tid, sörja har sin tid.

Kasta undan stenar har sin tid, samla ihop stenar har sin tid.

Taga i famn har sin tid, avhålla sig från famntag har sin tid.

Dessa rytmer är naturligtvis inte bestämda av oss. Vi deltar alla i en större kreativ handling som vi inte dirigerar. Vi blir dirigerade. Vår kropp förstår det, vår själ är förvirrad, vår ande sitter i Gud och ser allt ske. Den Store Konstnären har en kosmisk tidtabell, precis som hela naturen.

I denna stora kosmiska utveckling existerar idéer och tankar, längtan och sorg, egenkärlek och ödmjukhet om vartannat. episka teman och sånger och andra konstverk redo att finna uttryck i den fysiska världen där Kristus manifesterar sig som oss.

Som skapande troskonstnärer är det vårt jobb att låta Kristus ta ner denna gudomliga information, omvandla den till våra liv och dela den med alla andra genom att älska sin nästa såsom sig själv. Det är enkelt när Han gör det. Vi är alla, med kropp och själ, översättare för inkarnerade budskap som människor i universum

De bästa troskonstnärerna tenderar att vara de med de mest känsliga antennerna, både för sorg och smärta och sprittande glädje i det Han ständigt ger oss. Det strömmande vatten Han lovade oss kommer likt en energi som resonerar inom oss. Troskonstnärer utvecklar först känsliga antenner för att skydda sig själva. De måste skydda sig själva eftersom allting i livet gör mer och mer ont. Frågorna: vem är jag? och vad är meningen med alltihop? gör att de känner allting "djupare". Detta förlöjligas ofta av den smarta omgivningen och den sekulära reduktionen. Men smärtan visar sig vara kreativ.

Vi kanske inte kan läsa kulturen och positionera oss som kristna för att rida på de dyningar som just nu passerar. Vi kanske hellre väljer att simma mot strömmen. Just i skrivande stund är det en våg av nyfikenhet bland unga på den kristna skatten av tankar och föreställningar och livsenergi. Och unga har ofta långa antenner för kreativt tänkande.

Om din antenn för att fånga upp Anden inte är känsligt inställd kommer du sannolikt att förlora data i bruset. Det är ingen fara, för Någon du ännu inte känner tar hand om dig till slut. Men glädjen !

Du behöver och älskar glädjen när din antenn hör Hans röst. Och hörandet förvandlar sig snabbt till Hans liv som dig, något du alltid kommer att finna så galet stort och värmande.

Eftersom signalerna som kommer genom Jesusbönen, dagliga läsningar, sakrament och mässor, ofta är mer subtila än det innehåll vi bara tänker fram eller talar om, så är de också mer energiska på djupet än medvetet innehåll. För det mesta samlar vi in data från världen genom de fem sinnen som vi sedan mentalt bearbetar. Med informationen som överförs på högre frekvenser i bön och liturgi kanaliseras vi andlig energi som inte kan gripas verbalt eller mentalt – men däremot fysiskt. Kroppen förstår men det trotsar logiken, på samma sätt som en elektron kan vara på två platser samtidigt.

Denna till synes svårfångade Kristusenergi är av stort värde, ja det högsta värdet och svaret på frågan: Vem är jag. Även om så få människor är tillräckligt öppna för att låta den fylla oss och sedan hålla den, speciellt religiösa människor där tron är huvudsakligen en värmande gemenskap.

Hur uppfattar vi en signal från Honom som varken kan höras eller definieras? Svaret är inte att leta efter den. Bättre att som Simone Weil säger: vänta in den. Tålmodigt vänta. Inte heller försöker vi förutsäga eller analysera oss in i den. Istället skapar vi ett öppet utrymme som tillåter Honom stiga in och bereda bo i oss, en gång för alla.

Det är inte en stiga in-stiga ut-process. Han “förblir” i oss. Att förbli handlar om permanent bosättning i oss och som oss. Och vi människor har inga egna jag, inga egna själv. Vi är alltid ett utrymme, en skål, en behållare, ett kärl. Det bästa vi kan göra är att tömma detta kärl och lyssna, vänta, vara i bön. Då blir det fritt från det normala överpackade tillståndet då vi springer från det ena till andra. Vi blir fria.

Denna frihet är inte så svår att uppnå som man kan tro. Vi börjar alla med den. Jesus insisterar på att vi ska vara som barn. Som barn upplever vi mycket mindre störningar mellan att ta emot idéer och internalisera dem. Vi accepterar ny information med glädje istället för att göra jämförelser med vad vi redan tror; vi lever i nuet snarare än att oroa oss för framtida konsekvenser; vi är spontana mer än analytiska; vi är nyfikna, inte trötta på information och

stimulans. Även de mest vardagliga upplevelserna i livet möts med en känsla av vördnad. Djup sorg och intensiv spänning kan komma inom några ögonblick från varandra. Det finns ingen fasad och ingen koppling till en "vuxen" version av verkligheten. Men däremot en vidöppen lyssning till berättelser som fångar själen. Den ursprungliga situationen kring lägerelden där någon berättar en gripande historia, ligger nära barnet. Under och mirakel är inget problem, de behövs när det goda ska vinna.

Troskonstnärer skapar fantastiska verk helt enkelt genom att Jesus Kristus får leva dem inifrån och ut. Då blir det lätt att bevara dessa barnsliga egenskaper och att leva i nuet med den pågående bönen. Att praktisera ett sätt att vara som låter dig se världen genom oskadade, helt syndfria oskyldiga ögon – eftersom Han är befrielsen. Han frigör dig att agera i samklang med andra och därmed leva för andra, inte dig själv.

Kristus kliver in, ungefär som snickare C.S. Lewis talar om, som skulle fixa en trasig tröskel men som river insidan av kåken för att bygga om. Han börjar med allt vi ser, hur vi ser det vi ser. Lite grann som med talesättet: inte vad du ser utan hur du ser det. Sedan går han på allt vi gör – och Han gör det istället. Hur blev nu det? Annorlunda – fast detsamma ordinära.

Och förstas går Han på allt vi tänker på och tacklar till oss så att det blir kontinuerlig bön istället. Tankar som behövs i vardagen och för att vara andra till hjälp kommer men bönen färgar dem alla och de blir kläder som används av Honom för att manifesteras som oss. Som Jesus säger: "Allt jag säger är vad Fadern säger" och "Allt jag gör är vad Fadern gör." Han visar oss hur trons skapande går till. Använda vardagliga medel till övernaturlig glädje.

Han ser allt vi känt och känner, allt vi föreställer oss, allt vi har glömt och glömmet och allt som vilar outtalat och outtänkt inom oss. Han tar fram allt detta och rensar bort allt så att kvar är ett gränslöst bönerum utan gränser och vi dansar i den ständigt pågående bönen av Hans Namn.

Vårt källmaterial känner Han igen som en självillusion, som vi ofta lider av, och nu bygger Han om oss till verklig kreativ nu-kraft. Allt falskt självvinnehåll kommer egentligen inte inifrån oss. Vi är bara

kärlet i vilket alla möjliga begränsande innehåll hålls. Källan till frihet ovh verklighet finns i Kristus och nu börjar Han medvetet leva som oss. En visdom som nu bor i oss, ett outtömligt kärleksliv med universums Enda Person.

Jesu Kristi erbjudande som alltid är tillgängligt innebär inte att du ska bli medlem i någon viss församling, eller ens "bli kristen". Det handlar om ett skapande liv, ditt som verkligt skapande. Ocg det inte jag eller du åstadkomma, det måste ske genom en död bort från det begränsade och ett formligt dyk in i det obegränsade kärleksulla.

När väl Jesus går in i oss så att det är Han som lever, inte jag så känner vi det och dinner otroligt i början. Vi minns det om vi temporärt distraheras av världen så återvänder vi med bönen av Hans namn kvickt och smidigt. Han har naturligtvis inte varit frånvarande utan delat distraktionen och ropat via minnet på ett raskt återvändande. Han jobbar genom våra upplevelser, även våra drömmar, intuitioner, våra omedvetna lager. Han kan utnyttja allt och rensa allt.

För det psykologiska tänkandet verkar detta begränsande material komma inifrån, från "mig själv". Men det är en illusion. Det finns inget sådant. Däremot finns denna dyrbara längtan efter Vägen, Sanningen och Livet – och det blir till ropet på Honom.

Det gamla jaget driver nu bort likt ånga, som inte kondenserar för att bilda en tanke. Istället får vi en naturlig impuls att ta emot detta Liv som erbjuds. Det kan vara bra att tänka på detta Hans liv som Källan. Vi åter vänder, som Henri Le Saux ofta tänkte, till Källan som är Hjärtats grotta inom oss.

Jag satt i klassrummet som lärare på min första heltids tjänst, och såg ut över himlen med vita stackmoln som ändrade form, passerade men försvann egentligen aldrig riktigt. De ändrar form. De förvandlas till regn och blir en del av havet, och sedan avdunstar de och återgår, de förvandlas till snö som vackert täcker det näs jag bor på och försvinner i sjöns vatten, tills en morgon ett tunt istäcke låter snön göra hela sjön vit och vacker.

Detsamma gäller trons konst. Jesus lever oss i alla de omständigheter vi befinner oss i och som växlar form likt molnen.

Han är den heliga maten och när vi ser den behöver vi den så vi går till den och äter den. Så enkel är tron.

Själen däremot vinglar. En stund känns det si, nästa känns det så. En stund uppfattar vi dåligt vad andra säger, nästa förstår vi dem helt och fullt. Bönen är en pågående cirkulation av det gränslösa Namnet. Det som får den att verka i oss är valet av Hans Namn som den enda verkligheten, inom vilken allting annat sker och får sin ljuskraft.

Det nya livet i Kristus är att det kombineras i alla olika former som vi erfar. Inga två moln är likadana. Varje dag har något nytt och ständigt är det Han som lever mig i en strömmande energi av renhet, glädje och helighet – även i tillstånd av smärta, melankoli, sorg, förtvivlan.

Det är därför vi, när vi träffas av ny frid och ny glädje om och om igen, kan inse att bönen är livsformen och uppmärksamhet är den operativa verksamhetens verktyg. Bönen är en förvandling av något vi vet som en idé att vi behöver och nu sker en övergång från en idé till verklighet.

Jesus Kristus förändras från skrift och kyrka till jordisk inkarnation i din kropp och ditt sinne. Andens rörelse har inga gränser. Den fysiska världen har det men är också spelplattformen för detta utbyte så att Kristus blir ditt liv, inte du.

I de flesta av våra dagliga aktiviteter väljer vi någon form av agendan och vi utvecklar en strategi för att hantera denna vardagsagenda. Den som gör det i bön agerar med vänster hand. Så mycket av dagliga agendan behöver inte mer, tvärtom är bönen en ljuvlig distraktion en kvalitetshöjare. Ett för mig vanligt exempel: jag har en nummerlapp till provtagning på Gävle sjukhus. Det står 109 på min lapp och displayen i taket ute i korridoren visar på 32. Läget är toppen för min del! Nu börjar jag en timmes bönepromenad i mycket långsam och balanserad takt. Jag låtsas titta på snöandet utanför fönstren, eller detaljstudera en stor väggmålning som kräver att man går fram och tillbaka. När

displayen visar 105 närmar jag mig det riktiga väntrummet och känner att jag haft en meningsfull stund innan provtagningen, rent av blivit piggare i kropp, själ och ande. Utan bönen hade det hela varit otroligt segt och jag hade känt mig riktigt trött.

Vi skapar agendorna och programmen. Det är kropp och själ i aktion. Anden rör sig dock annorlunda. Själens krångliga program pågår runt oss, men vi är själva Andens vittne, Andens medvetande. Världen har många bekymmer, anden sitter vid Jesu sida och lyssnar och låter världen sköta sig själv – även när systemen är hos Honom och klagar. Jesus säger då: Marta, Marta du bekymrar dig så mycket, fast bara en sak behövs...

Denna enda sak, andens medvetenhet, Guds gåva, låter oss lägga märke till vad som händer runt och inom oss själva i nuet och samtidigt höra Jesusbönen inom oss och närhelst det går bra, följa den med läppar, tunga och hjärta. Och att göra det med kärleksfull anknytning till allt världsligt, socialt eller fysiskt. Ofta på min morgonpromenad med bön möter jag grannarna och vi pratar med verkligt intresse om vädret ! Min bön pågår och det blir verkligen intressant att tala om vädret, jag gör det med engagemang.

Under bönen skapande rörelse kan du observera kroppsliga förnimmelser, förbigående tankar och känslor, ljud eller visuella signaler, lukter och smaker. Anden ser allt detta och säger Namnet och är i Honom. Men de finns där, dessa förnimmelser. När man pratar med vänner och bekanta är sådana förnimmelser bra att ta upp, det blir en god intimitet på det sättet. Men mitt i samtalet står det klart för dig att Anden tittar på, det är du själv i Kristus, medveten om dessa yttre manifestationer av Kristus i oss och som oss.

Är det genom distanserad observation som medvetenheten arbetar? Nej, det är i en intim närhet till allt. Ungefär som Broder Lorens beskriver, i köket där han jobbade största delen av sitt liv. Grytor och stekpannor, hungriga munkar, leverans av varor varje dag, önskemål från abbotten. Samtidigt pågår Andens uppmärksamma bevittnande av allt och Jesus lever i denna köksmiljö mitt i Paris Hans närvaro är påtaglig för Lorens. Jesus Kristus är Sig själv utan vår inblandning. Detta gäller för alla händelser i livet. Vi åker med, Han cyklar åt oss där framför oss på tandemcykeln.

Trons medvetenhet är inte ett tillstånd du tvingar fram. Härjiga bönemötsledare tycks ibland tro det, en upphetsad publik kan tvingas se det andliga ljuset. Nej. Det krävs ingen ansträngning, men en viss envis uthållighet kan behövas. Du överlåter och tillåter i stillhet. När du inser att Han har tagit över blir bönen ett vilsamt tacksägande och en konfirmation av det som händer. Allt strävsam och ambitiös disciplin kan här läggas ner och en ödmjuk enkelhet infinner sig istället såsom hos ett barn som storögt tar emot en gåva obegripligt stor, det eviga livet. Det är en pågående närvaro och acceptans av vadän som händer i det eviga nuet.

Så snart du märker Hans inträde i ditt liv som ditt eget mycket efterlängtade återvändande till Källan, lägger du inte längre märke till detaljer i världen, du märker inte alla tankar som försöker dis-trahera dig ur denna bödens närvaro. Du utsätter inte ens detta bönetillstånd för någon helst psykologisk eller teologisk analys – du är inte intresserad ! Du har fullt upp med att Brudgummen är där ! Du behöver inte ens försöka bli medveten om att du är medveten.

All form av analys och kommentar till ditt vilande i Källan är en sekundär funktion. Inte ens predikningar eller andiga samtal i din kyrka spelar längre någon viktig roll, de blir sociala mellanspel, medan bönen i djupet strömmar som Hans levande vatten genom dig. Trons medvetenhet skermer och mer som en ren förbindelse med vad du egentligen är: Kristi form för manifesterat liv. med objektet för din uppmärksamhet.

Detta stör inte, förstås, det rika umgänget där vänner och kära behöver din närvaro. Även om vi inte kan ändra vad det är vi lägger märke till, kan vi ändra vår syn på det, vi kan som Josef sa till sina bröder som försökt mörda honom, att “ni avsåg något ont i detta, men Gud gjorde det till något gott”. Denna nyckel till nytt seende på det onda som sker innebär en förmåga att lägga märke till Guds medverkan i allt som sker.

Kristus lever vårt liv genom att utvidga vår medvetenhet så att det gamla påhittade “jaget” släpps fritt ungefär som en gas släpps ut ur sin ballong. Den behövs inte för själva ballongen var ett kul påhitt, som dock ofta gjorde ont. Vi kan nu uppleva en frifull tystnad i vårt inre men samtidigt en stark beredskap att omfamna alla vi möter. Vi kan uppfatta mer på utsidan som störts av det falska jaget. Vi

kansamtidigt lägga märke till mer av vad som händer inuti. Men framför allt är vi fria från den jobbiga ballongen som “var någon”.

Något starkt och härligt uppträder också när vi ber i skog och mark: vi kan zooma in på något, ett stort stenblock, en välvuxen hög tall, en grupp vackra starka björkar – och de får nya egenskaper, de liksom “pratar” med oss. Mitt barnbarn sa så här: “Om man sitter tyst en lång stund i skogen så börjar allting leva runt om en...” Det verkar vara något helt nytt.

Universum är alltid större än vår uppfattning av det, hur stor vi än tycker den är. När vi odlar vår medvetenhet genom bönen av Hans Namn, expanderar vi universum. Bönen utvidgar omfattningen, inte bara av det material vi har till vårt förfogande att skapa av, utan av det liv vi får leva.

Förmågan att se djupt genom att Han lever mig är roten till trons kreativitet. Paulus säger: rikta blicken mot det osynliga och eviga, inte det synliga och timliga. Att se bortom det vanliga, säga Jesusbönen långsamt och tydligt, högt eller viskande. Då kan det vardagliga får vara sig själv och du når det som annars skulle vara bara rykten.

Vi är kärll, inte verkliga jag. Vi har ingenting i oss själva. Först när Någon fyller kärlet går vi gång med begär, vilja och kroppslig aktivitet, imitationen av andra sätter igång och världen blir till för oss. Var och en av oss är en behållare och den fylls ständigt med data. När Kristus genom sitt blod och sin kropp tar över och fyller kärlet inser vi varför vi överhuvud taget lever – för att finna befrielse. Den nya människan som Paulus talar om fomerar nu, Kristus formas i oss och kärlets mening går upp för oss. Det var inte för att leva ett oberoende liv utan för att formas i Jesus Kristus. Detta Kristusliv rymmer gudomlig närvaro som förenklar och befriar våra tankar, känslor, drömmar och upplevelser i världen. Vi är i världen men fastnar inte där, vi hör hemma någon annanstans. Detta annanstans är Han som ändå är här och i centrum av mig och alla andra. Låt oss kalla detta kärlek, för Gud är bara kärlek. Allt han skapar är därför manifestationer av denna kärlek.

Jesus Kristus kommer direkt in i kärlet, som regn som fyller oss, eller strömmar av levande vatten som Han Självt uttryckte det.

Dessa strömmar filtreras inte men uttrycket i världen omkring oss sker på ett unikt sätt för var och en av oss. Anden använder det instrument vi är.

Däremot kan vissa teologiska föreställningar vi har lärt in, hindra den direkta strömmen från Källan. Jag tänker på Henri Le Saux, som erfor hur hela hans benediktinska teologi ställdes på ändan när Kristus som Källan fyllde hans kropp och själ i Indien. Han upplevde under en period att “Om Gud finns, kan inte jag finnas. Om jag finns, kan Gud inte få plats här.”

Allt tar sig inte igenom detta oförändrade. De som öppnar sig oreserverat inför Källans svar på “Vem är jag” kommer igenom som den nya människan, den som lever för andra. Vi har alla emellertid vår egen metod för att reducera källan, göra Gud till vår denominations idol, vår egen grupp-idol. Vårt minnesutrymme är begränsat, liksom vår förmåga att vara Ordets “hörare”. Våra sinnen uppfattar ofta upplevelsedata fel. Och de har inte bearbetningskraften att ta in all information som rinner till från Källan och som omger oss. Ibland blir allting övernaturligt och vi överväldigas av ljus, färg, ljud och lukt. Vi vet inte ens vad det är i sådana stunder.

Denna enorma värld av upplevelsedata lär vi oss tidigt som barn reducera i hem och skola, för att fokusera på information som verkar viktig eller av särskilt intresse. Och stänga av resten. Som Guds barn, med Jesu Kristi ande inneboende i oss, strävar vi inte längre efter något. Han återställer vår barnsliga uppfattning: ett mer lamm-liknande - oskyldigt tillstånd av förundran och uppskattning som inte är knutet till nytta eller överlevnad. Ett tillstånd många skrattar åt och andra finner bedrövligt – väx upp !

Vår reduktion minskar oundvikligen Källintelligenen – Guds röst – och vi blir därigenom sådana som Jesus kallar “ni har ögon att se med men ni ser inte, ni har öron att höra med men ni hör inte”. Blindheten består i att tolka all den data som anländer ur Guds galna skapelse, istället för att låta den passera fritt och vara underbart obegriplig.

När vi som kärll fylls med dessa icke-tolkade och minnesbefriade intryck av sol och regn och snö och gröna dalar i vilka små människor lever och tar sig genom glädje och sorg i många hundra tusen år — då vill vi berätta historier om denna glädje och denna

sorg, vi vill söka goda övertygelser och till sist nå berättelsernas Berättelse, den otrolige och obegriplige Jesus från Nazaret och hans planerade uppståndelse inom oss alla. Tortyren och korset är bara bakgrund till Hans eviga Uppståndelse i oss och som oss. Himmelriket är nära nära.

Evangelierna och breven i NT handlar faktiskt om vilka vi är. På egen hand kan vi aldrig upptäcka det. Inte förrän denna inre uppståndelse sker kan vi relatera gott och ärligt till människorna runt omkring oss. Vi har funnit det innersta motivet till varför naturen och den värld vi lever i existerar och kan upplevas. Så småningom sammanfaller allt i Kristus. Som Porphyrios säger: överallt är Jesus Kristus.

Som troskonstnärer vill du hålla bönen levande och leva för andra, eftersom Jesus Kristus är synlig och berörbar i alla människor vi möter. Vi blir själva berättelser och ser i alla andra levande historia och manifestationer av Gud.

Vi känner inte gränser för vårt trossystem eftersom Gud är bara kärlek och allt han levandegör blir kärlek i form och aktivitet, även det vi betraktar som ont och negativt. All natur levandegörs minut för minut för denna trons konst. Vi kommer inte närmare naturen utan är redan den i Guds kärlek. Granar och tallar och stenblock är redan din kyrka att vistas i under bönen.

Man kan tänka på bönen som den mest kreativa handlingen, den mest betydelsefulla stunden. Vi är i en Närvaro som är barnsligt enkel, nästan absurt enkel, och vi presenterar bönen genom oss själva. Detta är Källan som Henri Le Saux fann i den indiska advaita, som egentligen inte alls behövde avskilja honom från kyrkan. Bönen kan omvandla din relation till böcker, filmer, gospelmusik, till byggnader, målningar, måltider – och våra grannars berättelser om sina liv, med alla svårigheter och tvetydigheter.

Om vi väljer att leva i bönen rum kan det som Jesus Kristus skapar i oss återcirkulera till andra och bli källmaterial för alla som kommer i kontakt med dig. Kristus är Källan som gör Anden tillgänglig. Kärlet tar emot när Jesus Kristus andas in den Helige Ande i oss. Vi gör i själva verket ingenting. Och ofta händer detta

utanför vår kontroll. Vi kan berätta på olika sätt om det men själva energin fortsätter förnya själva erfarenheten.

Det är bra att veta att det oberoende jagets standardsystem kan avslöjas som falskt. Ingen träning kan förbättra vårt gränssnitt med Källan, för vi kan endast ge upp lurig-jaget och radikalt låta Honom själv ta över och leva som oss. Vi behöver inte försöka utöka kärlets förmåga att ta emot. Kärlet är faktiskt perfekt i sig. Det finns till endast för att ta emot Ljus och Liv. Att förbättra eller byta instrument är inte alls vad det handlar om. Vi är perfekta varelser i form av tomma kärn som Han kan fylla med oändlig godhet och ljus. Men i världen finns gott om folk i förbättringsindustrin och de vill gärna sälja sina produkter och sina tjänster.

Bönen visar sig alltid vara det enklaste sättet att invänta Brudgummens ankomst – fast Han alltid redan är den Närvarande. Tålmod och barnslig öppenhet brukar vara det mest kraftfulla förhållningssättet. Det är alltid Han som skapar och du är endast verktyget Han använder för att skapa dig som Honom själv, Ditt sanna jag är endast instrumentet Guds kärlek använder. Och Hans liv genom dig kommer som en våg av nåd och frid. Han både omger oss och lever som oss. Låt dig ta emot vågen !

Det mesta vi gör är en biprodukt av en större önskan. Vi önskar något, vi ser att det finns tillgängligt, vi vill ha det och vi går till verket och formas av det vi valde -- det vi tar oss an formar i sin tur oss och vårt liv. Det gäller familj, yrke, karriär, livsstil, kunskap och etik, ja allt. Tron skapar inte i första hand för att producera eller sälja något eller visa upp något, vare sig föremål, artefakter eller prestationer. Trons skapande är ett försök att träda in i en mystisk sfär där vi ger upp alla begränsade försök och låter Källan ta över och låta Kristus leva oss

När vi talar om detta försöker vi lite tafatt att dela glimtar av ett inre landskap, ett som ligger bortom vår förståelse. Tron är vår portal till den osynliga världen och vi behöver berätta för varandra om denna grind, denna port, denna räddning och frälsning. Utan den andliga komponenten arbetar vi fåfängt med allt vi gör i livet och vi känner tydligt en tilltagande meningslöshet. Bönen blir en avgörande nyckel till den andliga världen för den ger en känsla av förundran och en grad av

öppenhet som inte finns inom den sekulära vetenskapens gränser. Förnuftets värld kan ibland vara smal och fylld av återvändsgränder medan bönsens andliga synvinkel är obegränsad och bjuder in till fantastiska möjligheter. Den osynliga världen är gränslös. Paulus skrev: ha blicken riktad mot det osynliga som är evigt, inte det synliga som är förgängligt.

Orden “andligt” och “religiöst” kanske inte tilltalar den som huvudsakligen uppehåller sig vid intellektet eller dem som likställer ordet med organiserad religion. Du kanske föredrar att tänka på andlighet som att helt enkelt tro på "förbindelse med verkligheten själv", Honom som vi tror på bär en kärleksfull och fridfull närvaro, alldeles oavsett om detta teoretiskt kan bevisas eller inte. Tron är ett sätt att se på en värld där du inte är ensam. Det finns djupare betydelser bakom ytan och en påtaglig god energi inom dig. Denna Andens Energi sprider du runt omkring dig och kan utnyttjas av andra för att lyfta sin livsenergi. Du är en del av något mycket större än vad som kan förklaras – en värld av enorma möjligheter. Att utnyttja denna energi kan vara otroligt användbart för alla du möter. Du lever på så sätt för andra.

Livsprincipen för oss människor opererar och verkar på tro. Att tro Kristi liv i oss och låta Honom bete sig som Han vill. Inga bevis behövs. När du erfar denna barnsliga enkelhet förändras allt och får sin gudomliga perfekta form mitt i all begränsning. Vi arbetar med livsprojektet hela tiden, men Han tar över och det är Han och ändå jag som får dansa in i himmelriket. Världen runt omkring blir Hans spelplan för Honom att leka med sin kärlek. Indierna med sin “lila” har en fin intuition där. Visst, det ingår atombomber i den leken, som Oppenheimer upptäckte. Men likaväl är det Guds lek.

Kanske du märker uppenbara sammanträffanden som dyker upp oftare än vad slumpmässigheten tillåter – tacka Gud ! Han har

sammanfört mig med människor som ökat livsglädjen och gång på gång gör Han det igen. Han är den andra handen som vägleder mig i en viss riktning. Som om det finns en inre vetskap som försiktigt informerar dina rörelser. Tron låter dig lita på riktningen utan att behöva förstå den. Tacka ständigt och var glad som Paulus säger.

Var särskilt uppmärksam på de ögonblick som tar andan ur dig -- den lysande isen på skogssjön, de vackra klipporna upp mot bergstoppen bland tallarna, den vackra solnedgången, en ovanlig ögonfärg hos personen du talar med, ett medryckande musikstycke, det eleganta gotiska kyrkovalvet, de brusande vågorna in mot den lilla hamnen. Naturen låter oss få tillgång till något större, dess andliga komponent manifesteras. Gud är endast kärlek och allt Han skapar är former av den kärleken. Det ger oss vårt verkliga hem i det osynliga.

Det är inte ovanligt att vetenskapen så småningom kommer ikapp trons konst. Det är inte heller ovanligt att konsten kommer ikapp det andliga. Materialet för vårt arbete omger oss överallt. Det är vävt in i samtal, natur, slumpmässiga möten och befintliga konstverk. När du letar efter en lösning på ett av dina livsproblem, var uppmärksam på vad som händer runt omkring dig. Leta efter trådar som öppnar din mottaglighet för Helig Andes berättelser. Som min sonson sa: bakom alla berättelser är det En grundberättelse. Lyssna till den !

En författare kan sitta på ett kafé, arbeta med en text, en dikt, en scen och vara osäker på vad en karaktär kommer att säga härnäst. En fras kan höras i pratstunden från ett annat bord som ger ett direkt svar, eller åtminstone en glimt av en möjlig riktning. En bedjare kan sitta på samma kafé och höra samma fras och hans bön tar in den och han ber nu för de som sitter vid det bordet och snart för alla på kaféet.

Vi får den här typen av meddelanden från Jesus Kristus hela tiden, om vi i bönen förblir öppna för dem. Bönen är det lyssnande tillståndet. Vi kanske läser en bok och hittar ett citat som hoppar från sidan, eller tittar på en film och lägger märke till en rad som får oss att pausa och spola tillbaka. Ibland leder detta direkt till återvändande till bönen på ett nytt och starkare sätt, som en väg. Eller så kan det vara ett eko av en problematik som upprepas bland andra människor – den ber om mer uppmärksamhet eller bekräftar den väg vi är på. Människor på kafé kan ge bönen mycket material för den skapande tron.

Dessa överföringar från accidens-livet till anden och bönen är subtila: de är ständigt närvarande, men de är lätta att missa. Om vi inte letar efter ledtrådar i den skapande tron kommer de att passera utan att vi någonsin vet om dem. Lägg märke till bödens kopplingar till allt annat som sker och fundera över vart de leder. Inte analys utan vidöppet lyssnande. När något ovanligt händer, fråga dig själv varför Gud låter detta ske inför dig.

Vad är budskapet? Hur blir bönen efter denna gåva? Vad kan vara den större innebörden? Denna process är inte något vi kan kontrollera, det enda är att återgå till meditationen på Hans Namn. Ibland hjälper det inte att ha en stark avsikt att hitta ett specifikt svar, eller att bekräfta en viss väg. Andra gånger kan det hjälpa dig att med bönen hitta din väg till att släppa taget om alla avsikter helt och hållet och vara utan alla reaktioner, som Swami Krishnananda en gång beskrev för mig. I bödens oändliga rum behöver vi inte distraheras av några oroliga reaktioner.

En viktig del av trons konst i livet är att integrera dessa signaler. Ju mer öppen du är, desto fler ledtrådar hittar du och desto mindre behöver du anstränga dig. Du kanske kan tänka mindre, reagera mindre och börja lita på svar som uppstår inom dig genom Hans röst och energi. Livet expanderar och kan ta in alla i kärlek. Du

kanske föreställer dig att omvärlden är ett transportband med en ström av små paket på, som alltid passerar. Det första steget är att lägga märke till att transportbandet finns där. Och sedan, när du vill, kan du plocka upp ett av dessa paket, packa upp det och se vad som finns inuti. Watch God Move, som Joe Pace och The Colorado Mass Choir sjunger i en ljuvlig gospellåt.

En bra övning kan vara att gå till biblioteket, ta ut en bok från en hylla, öppna den på en slumpmässig sida och läsa den första raden som dina ögon hittar. Se hur det som står där på något sätt gäller din situation och för in detta i bönen av Hans Namn. All relevans det har kan vara en slump, men du kan ta hänsyn till möjligheten att

slumpen inte är allt som spelar in. När ledtrådar dyker upp kan det ibland kännas som den ömtåliga mekanismen hos en klocka i arbete. Som om Herren knuffar dig med små påminnelser om att det är på din sida och vill ge dig allt du behöver för att slutföra ditt uppdrag.

Leta efter det du lägger märke till men ingen annan ser. I naturen måste djur begränsa sitt synfält för att överleva. Ett koncentrerat fokus på bönen förhindrar distraktioner. Ofta när den jag pratar med kommer in på ett spår som leder ingenstans, hör jag Hans Namn och jag begränsar mitt synfält till detta heliga Namn. Snart hör jag bakgrunden till att den jag talar med råkar in på detta irrspår och jag kan hjälpa med min närvaro. Guds vilja sker och frid skänks genom mig.

Att bredda sitt perspektiv gör att fler intressanta ögonblick kan uppmärksammas och samlas, vilket bygger en skattkammare av material att hämta ifrån senare. Den huvudsakliga praktiken är Jesusbönens förkroppsligandet av Kristi närvaro som oss. Detta åstadkommer det sinnestillstånd vi alltid söker: friheten i Jesus Kristus. När vi upprepar övningen att öppna våra sinnen för det

som är, kommer vi närmare att leva i ett kontinuerligt bedjande tillstånd. Vi bygger en helande vana.

Att fördjupa denna börens praktik är att låta Källan vara centrum i vårt liv, en levande källa som berättar vidare varje ny dag vi får leva. När vi minskar störningarna från världen blir vi mer kapabla att känna igen rytmerna och rörelserna runt omkring oss. Detta gör att vi kan vara i börens praktik på ett mer harmoniskt sätt.

När vi uppmärksammar de gamla goda berättelserna och väljer att leva i enlighet med dem händer något anmärkningsvärt. Vi blir sammankopplade med Berättaren. Och Berättaren är kärlek. Som Norman Grubb säger: "Love is the principle of Being, the Being of God." Vi börjar se oss själva som en integrerad del av en större aktiv kärlek som ständigt regenererar sig själv i atomer, molekyler, celler, organismer, hjärnor och sinnesorgan. Oss. Och vi kan sedan utnyttja denna allsmåttiga kärlek för Berättaren säger: Föröka er och uppfyll jorden! Han säger dock ingenting om att bygga den globala maskin som Paul Kingsnorth beskriver. Det bygger på en tillvaro med andra grundvärden i våra kärll, annars får vi skylla oss själva.

För att stödja vår trospraktik kan vi följa ett dagligt schema där vi möter NT's texter och den tidiga bönetraditionens lärare och inspiratörer. Filokalia är vad jag alltid rekommenderar. Kyrkans yttre uppgift är att engagera oss i specifika ritualer vid specifika tider varje dag eller vecka och år. Rytmska cykler är hjälpmedel till den skapande trons manifestation. De gester vi utför behöver inte vara storslagna. Ibland kan till exempel riter i St Peterkyrkan verka direkt frånstötande, ävenså en del långdragna ryska ortodoxa liturgier. Vi behöver små enkla ritualer, de kan göra stor skillnad.

Vi kan också bestämma oss för att be tio långsamma inandningar och utandningar, där vi säger "Herren Jesus Kristus" på inandningen och "förbarma Dig över mig" på utandningen, djupa

andetag in och långa lugna ut – när vi vaknar varje morgon, innan vi stiger upp. Denna enkla handling kan sätta en kurs för att starta varje dag stilla, centrerad och i nuet.

Bönen kan kombineras med en rad dagliga aktiviteter. Vi kan äta våra måltider medvetet och långsamt njuta av varje tugga med uppskattning och tacksamhet. Vi kan ta dagliga promenader i naturen och titta på allt som kommer in i vårt synfält med tacksamhet och kontakt. Vi ägnar oss åt att förundras över tallar och granar och fåglar som ibland stannar i dessa mäktiga träd. Kombinera detta med känslan av vår hjärtslag och blodets rörelse genom våra vener. Gör enkla t'ai chi rörelser medan du betraktar träden och klipporna och den vackra vinterisen eller vågorna om sommaren.

Syftet med sådana övningar ligger inte nödvändigtvis i själva handlingen, precis som målet med bön inte ligger i själva bönen. För om den mekaniskt utförs som i så många kloster, är den endast en trivial och icke-meditativ handling. Syftet är att utveckla hur vi ser världen och oss själva. Svaret på frågan: Vem är jag? ligger i bönens kombination med andra handlingar i vardagen. Vi bygger upp vår andliga muskulatur.

Medvetenhet behöver ständigt förnyas. Det är ett flöde av Guds liv. Om det blir en vana, till och med en god vana, kommer den att behöva uppfinnas om och om igen. Alltid ny måste den ge oss det obegränsade livets glädje och frid. En dag märker att du alltid är i praktiken av Jesu Namn och insikten att Han lever dig hela tiden. Denna medvetenhet omfamnar allt hela tiden, på alla platser, alla tidpunkter och lever ditt liv i ett tillstånd av ständig öppenhet för att ta emot.

Att leva livet som troskonstnär är en bönepraktik. Antingen ägnar du dig åt praktiken eller så gör du det inte. Inga mellanlägen. Vilket

är en enorm tröst – be med hjärtat och det sker. Om inte – det sker inte.

Det är därför meningslöst att säga: “Ja fast jag är inte så väldigt bra på att be förstår du !” Det finns inget “inte vara bra på det”.

Det är lite som att säga: "Jag är inte bra på att vara munk." Antingen lever du som munk eller så är du det inte. Vi tenderar att tänka på trons verk som resultatet. Bönen verkliga verk är ett sätt att vara i världen.

Jesusbönen verkar vara oskyldig och enkel men den breddar vår medvetenhetspraktik och är ett val vi kan göra när som helst. Bönen är inte ett sökande, även om det drivs av en nyfikenhet. En sökare ber inte utan söker. Själva sökandet hindrar faktiskt den enkla bönen som vidgare oss in i Källan. När du är i bönen är du hemma.

Många av oss har en hunger att se vackra saker, höra vackra ljud, känna djupare sensationer. Att lära sig nya saker och att bli fascinerad och överraskad kontinuerligt. Denna sorts Gudstjänst är en robust instinkt, en väg att dyka ner i naturen och de stora verkens kanon. Läs den finaste litteraturen, se filmens mästerverk, kom nära de mest inflytelserika målningarna, besök arkitektoniska landmärken. Det finns ingen standardlista? Ingen har samma mått på storhet. "Kanonen" förändras ständigt, över tid och rum. Ändå gör exponering för stor konstnågot med oss. Vi dras framåt och öppnar dörrar till möjligheter.

Om du väljer att läsa klassisk litteratur varje dag i ett år, snarare än att läsa nyheter, kommer du vid slutet av den tidsperioden att ha en mer finslipad känslighet för att känna igen storhet från böckerna än från media. Detta gäller alla val vi gör. Det vi väljer kommer att välja oss själva. Det vi tar till oss kommer att inta oss. När du tar till bönen med Jesu Namn kommer Hans Namn omhändertaga dig, det kommer att inta dig och bilda ditt liv. Många

kan inte begripa hur sunda människor kan repetera Jesu Namn om och om igen, ofta medan de gör saker med sina händer och kanske sköter maskiner eller matlagning, ja till och med, som i mitt fall, när de undervisar elever. Men den enkla sanningen är att bönen tar dig efter att du valt den. Och det Jesus Kristus tar till sig slipper aldrig loss. Gud ske lov !

De vänner vi väljer, de samtal vi har, till och med de tankar vi reflekterar över påverkar vår förmåga att skilja bra från mycket bra, mycket bra från fantastiskt. Detta hjälper oss att avgöra vad som är värt vår tid och uppmärksamhet. Det sker en revolution när du upptäcker det heliga i Hans Namn och mycket förändras i ditt inre. Eftersom det finns en oändlig mängd innehåll och upplevelser tillgänglig för oss, inte minst via nätet och sociala medier och vi har en klart begränsad bandbredd att spara, måste vi noggrant överväga vad vi fyller vårt kärlet med. Kristus ger oss nytt liv och vi märker det när vi väljer att fylla kärlet med Hans Namn i bönen.

Målet är inte att lära sig att härma helighet, fromhet, storhet, självsäkerhet, utan att låta Honom kalibrera vårt inre. Hans är storheten, heligheten, fromheten, tryggheten, godheten, kärleken och renheten. Vi kan sjunga med Donnie Mc Curkin "Create in me a clea heart!". Så kan vi göra det bättre valet bland tusentals val som i slutändan kanske inte leder till storhet eller godhet i livet.

Gud är endast kärlek, så varje manifestation är kärlek – berg, raviner, floder och forsar, femhundraåriga tallar, vackra vita isar på vintern, granar som skyddar dig från regnet, alla djuren som lever sina liv i dessa stora skogar som fortfarande finns kvar på vår planet – alla dessa manifestationer är själva kärleken som vi kan se och höra och befinna oss mitt i när vi är i bönen's infinita rum. En av de mest betydelsefulla böckerna om Jesusbönen, Hilarions "Auf den Bergen des Kaukasus", skildrar naturen om och om igen.

Boken kallas ibland “osystematisk” men dessa naturskildringar sitter intimt ihop med Jesusbönen. Hilarion visste att Guds natur visar oss Gud om vi endast ber och är stilla i den.

Av alla stora verk vi kan uppleva är Guds närvaro i naturen det största, det absoluta och det bestående. Vi kan bevittna den förändras genom årstiderna och följa med i dynamiken. Vi kan se den i bergen, haven, i öknarna och, för mig och många andra, särskilt i skogarna. Vi kan se månens förändringar varje natt och förhållandet mellan månen och stjärnorna. Mitt barnbarn som inspirerat denna text, brukar visa stjärnhimlens alla konstellationer

Det finns aldrig brist på vördnad och inspiration i skogen och på berget. Om vi ägnade våra liv enbart åt att lägga märke till förändringar i naturligt ljus och skugga allt eftersom timmarna går, skulle vi ständigt upptäcka något nytt. Vi behöver inte förstå naturen för att uppskatta den – för Gud är barnslig enkelhet. Detta gäller för allting. Var helt enkelt medveten om stunder när du tappar andan av stor skönhet. David Thurffjell nämner hur vi blir ordlösa inför stora inre upplevelser i sin bok “Anspråkstagen” och i denna ordlöshet talar vi med Kristus själv. Han är Ordet och samtidigt ordlöshetens tempel.

Min yngste son och jag brukar sitta vid några stora bumlingar nära sjökanten. Det är dessa stora stenblock som tilltalar oss. Vi begriper dem inte, men vi vet att de lever. Stenarna lever !? Ja vi upplever det så och sitter gärna i deras sällskap några timmar och pratar om livet och fikar.

Så stenar är viktiga. Men också sjöfåglarna. Där jag lever finns det troligen mest nordliga hägekolonin i Sverige. De brukar komma i mars, ungefär ett 100-tal. Att se dem anlända är ett fantastiskt äventyr, fast det upprepas varje vår. Att bevittna är det viktiga och

bli tyst av upplevelse. Att se en enradig formation av fåglar som slingrar sig genom en halvupplyst kvällshimmel, eller att stå vördnadsfull vid foten av de 300-åriga tallarna vi har här i skogen, tallar som det är svårt att inte vilja kramas med — det finns så mycket visdom i naturen att när vi lägger märke till den. Detaljerna väcker möjligheter inom oss. Detta förklarar kanske det minutiösa arbete Thoreau lägger ner på pyttesmå växter runt omkring Walden Pond, dag för dag nedskrivna i hans märkliga dagböcker. Jag följer ibland månad och dag som jag har med hans under något av hans år på 1850-talet. Thoreau visar om något att det är genom att umgås med naturen som vi kommer närmare vår egen natur.

Och färgerna. Om du går ut i naturen är paletten oändlig. Min yngste son förundras varje gång han hälsar på av den märkliga grön-gul-bruna fräscha färgmixen i stigen vi går på. Boende i storstan blir han lika förvånad varje gång han hälsar på och han att böjer sig ner under våra promenader och studera stigens blandning av färger, som om han aldrig sett den förut ! Varje sten, varje tallstam, varje brant bergssida har en sådan färgvariation inom sig att vi aldrig skulle kunna hitta en burk färg som efterliknar exakt samma nyans.

Naturen överskrider våra tendenser att sätta etiketter och klassificera, att reducera och begränsa. Som skogsägare vet jag hur kvickt man börjar tänka i termer av gallringar, stamtimmer, avverkningar och tittar på ekonomiska värden framför allt. Det är en sorts förräderi som ibland måste tillåtas. Naturvärlden är dock ofattbart rikare och pekar alltid hän mot den Operative Personen som just nu levandegör. Alla tappra försök att separera naturen från Guds verklighet faller på den inre meningslöshet som uppstår när man tycker sig lyckas med separationen. "God's got it" som Joe Pace sjunger. Naturen är från början sammanvävd med Skaparen och mycket mer komplicerad än vi lär oss i skolan.

Att fördjupa vår koppling till naturen kommer att tjäna vår ande, och det som tjäna vår ande tjäna alltid uppgivandet av det falska illusions-jaget, distraktionen från det verkligt levande. Ju närmare vi kan komma naturen, desto förr börjar vi inse att denna distraktion är livs-farlig ! Vi inte är separerade. Kristus lever oss i denna stund. När vi skapar, uttrycker Han Sig genom oss och som oss, det finns ingen "vår unika individualitet". Det är en sorglig modernistisk myt. I Kristi Ande får vi liv i en oändlig enhet.

Det finns en anledning till att vi dras till att titta på havet. Det sägs att havet ger en närmare återspeglning av vilka vi är än någon spegel. Och vi är inte någon enskild våg, hur gärna separatisten vill prata så. Vi är havet, genom Honom som är ren kärlek är vi havet, inte den enskilda vågen. Han talade om oss som grenar på trädet, vi är alltså trädet.

Världen förändras alltid men Hans liv i oss är evigt och levande utan förändringar, utan växlingar. Detta gillar inte individualismen för den tror någonting går förlorat om inte de ständiga växlingarna pågår och verkar "levande", medan i själva verket är det rastlöshet i en falsk föreställning om den lilla separerade kärnan. När vetekornet faller i jorden och dör, förstå då uppstår den goda växten. Det isolerade vetekornet befrias.

Du kan ägna dig åt terapeutiska övningar varje morgon på samma plats och du tror att du har "unika upplevelser" varje gång. I själva verket är övningen en längtan efter frid. Dessa unika upplevelser ger aldrig frid. Endast Hans permanenta inneboende i dig ger frid, vadän du går igenom av förändringar och distraktioner.

Olika ljud och olika dofter kan förekomma. Inga två vindbyar känns riktigt likadana. Leibniz sa: inga två snöflingor är exakt likadana. Solljusets ton och kvalitet förändras från minut till minut och dag till dag. Inom naturens rikedom är variationerna märkbara. Men din ande är en och samma rena glädje i Kristus och

inga förändringar kan ens komma i närheten av distraktion. Samtidigt som du ser alla växlingar runt dig, befinne sig glädjens Herre i ditt hjärta och låter då alla förändringar komma och gå som i en dans som inte betyder någonting utan kan avnjutas i frid och djup exstatisk kärlek. Så fort du börjar tänka mekanistiskt om naturen har den tappat allt liv och blir biologins torftiga och tragiska uppfattning – när den ger sig ut från de vetenskapliga begränsningar biologin har som kunskapsdisciplin.

Herakleitos talade på 500-t. f. Kr. om en logos, en överordnad harmoniska ordning i allting. Alla förändringar ingår i denna harmoniska första ordning, till vilken vi kan återvända och vila från de distraherande förändringarna fast vi lever mitt ibland dem. Detta logos motsvaras i Kina under samma tid av Lao Tzu's uppfattning om TAO. Han beskrev detta tao som det mildaste och mjukaste i kosmos, själv fri från alla förändringar men samtidigt födande dem och underhållande dem.

Genom Jesus Kristus blev detta logos människa, detta logos som uppfattades av Herakleitos och andra grekiska filosofer, och av Lao Tzu i Kina. Genom Jesus Kristus fick logos, Ordet, gestalt i människan. Den fridfulla och kärleksfulla ordningen kom till jorden i en människas gestalt. Det innebar en förändring för människans medvetande och mänsklighetens samlevnad. Hans eget liv var som ett senapskorn, sa Han, som en man tar och sår i sin åker. Senapskornet är minst av alla frön men när det växer upp blir det ett stort träd och himlens fåglar kommer och bygger bo i trädet. Himmelriket har kommit till och för människorna på jorden. Men fröet måste dö för att bli det där trädet.

Genom denna förändring kan varje människa ingå medvetet i logos, denna frid som går över alla oroliga förändringar i universum och övergår det intellektuella begripandet. Världen förändras ständigt men Jesu närvaro är konstant och levande, fullständigt oberoende av naturens växlingar och de sociala,

ekonomiska och politiska omvandlingar som ständigt sker på jorden. Ungefär som havet ständigt rör sig men är detsamma, så kan vi vila i Logos som ständigt är stilla, mjukt och harmoniskt närvarande. Det är upp till oss att hitta detta logos, eller mer korrekt sagt, upp till oss att låta oss bli hittade av En som vet. Då vet att vi är i Gud och vi kan sjunga "I am God" med Donald Lawrence, för vi är omfamnade av kärleken och friheten intill förening med Honom.

Trots att vi växer och utvecklas ständigt och rör oss genom olika sinnesstämningar, tankar och omedvetna processer, förblir vårt verkliga hjärta i Kristus och endast där finner vi ro. Cellerna i kroppen dör och regenereras under ett antal år, sedan lämna kroppen oss som kläder vi lägger undan, för de behövs inte längre. Istället för en falsk person som aldrig finner ro, finner vi oss då vara en evig förenad andlig verklighet där kärlek är själva varat för oss, inte mer en styckevis orolig kärlek.

Vår verkliga och närvarande identitet är i perfekt stillhet i Gud. De skapade processerna däremot är i ständig förändring. Och det som skapas av ett falskt ego är i ständig förändring och kan inte ge oss frid någonsin. Den påhittade person som skapar något idag är inte samma person som återvänder till arbetet imorgon, rollen växlar alltid. Men det verkliga Självet är fritt och obundet av dessa växlingar och ombyten. Synden består nästan alltid i att binda sig vid vissa växlingar och falska identiteter. Därmed skapas falska värden och synden blir begäret efter dessa.

Titta inåt istället, låt Honom bebo dig liksom Anden bebodde Maria och gjorde henne havande av Logos självt i Jesus Kristus när tiden var inne. Vi firar det en gång om året på julafton. Denna Logos, detta levande Ord ger oss ett stömmande vatten av evigt liv. När vi hör ljudet av vatten som virvlar i en norrländsk fors, kan vi tänka hur Maria fyllas av storhet och gudomlig fortplantning, som om hon får hela denna gudomliga fors inom sin lilla ungflickas kropp.

Andens vind kommer och går hur den vill, säger Bibeln. Du känner kanske en bris nere vid sjön i mars månda, av vad som kan vara varm vårluft, även om det är svårt att säga, eftersom ditt armhår känner rörelsen som kylande. Tänk nu att hela universum fick en sådan gudomlig bris och födde fram Logos, den gudomliga harmonin, i ett litet gossebarn i fattiga omständigheter. Våra berättelser slår alla andra i religionshistorien, känner jag ofta, även om samma sak ofta berättas på olika sätt.

När jag sitter på mitt näs, Brunnsnäs söder om Iggesund är det förstas skogar och berg jag vilar blicken på. Men samtidigt går gamla E4:an inom synhåll och dessutom järnvägen och jag älskar att se människor i rörelse på det avståndet. Jag märker ljuden järnväg och gamla E4 och barnröster borta vid badbryggan. Röster från fiskare hörs ute på sjön i en båt. Inom dem alla, vare sig i Epa-bilar eller nya elbilar eller i tågets vagna är Jesus Kristus i manifesterad verklighet – bara att många, ja de flesta, kanske är helt omedvetna om livets grundlagar och kärlekens egenskap som Guds vara. Men min uppgift är bönen och kärleken till dem alla. Jag har suttit på ödliga berg och i fäbodrar där ingen annan människa syns, men jag föredrar detta. Jag vill ha människorna nära och be för mig och för mig själv. Det är Vägen. Vi behöver den alla. Och vi kan stämma in i “Way Maker” med Jovonta Patton och hans underbara kör.

Det är vanligt att tro att livet är en serie yttre upplevelser. C.S. Lewis, ganska humoristiskt, skrev att distraktionerna vi försöker undvika i själva verket är våra liv till största delen. I den sekulära kulturen tror många att vi måste leva ett utåtriktat och gärna framgångsrikt liv för att ha något att dela med sig av. Upplevelsen av vår inre värld blir ofta helt förbisedd, ja om den har med kristendomen att göra, ofta förlöjligad om inte rent av hatad.

Om vi fokuserar på vad som händer inom oss själva – förnimmelser, känslor, våra tankemönster – kan en mängd material finnas som intygar att vi är förvirrade och lurade till att tro på en oberoende ego-värld. Men så snart vi låter Honom komma in och bereda bo inom oss, bebo vårt hjärta blir Hans inre värld i oss är lika intressant, vacker och överraskande som naturen och Honom själv. Naturen är trots allt född ur logos-naturen. Ur Källan kommer allt, tack och lov.

När vi går inom oss och öppnar för Jesus som livets Ljus behöver vi inte bearbeta särskilt mycket vad som händer utanför. Vi säger Hans Namn i Jesusbönen och vi gör ingenting annat. “Du måste bearbeta dina problem” är något vi lämnar bakom oss som en problematisk konstruktion som vidmakthåller det falska innehållet i vårt kärl.

Vi är inte längre, efter Jesus Kristus, separerade. En stor men svårsmält sanning. Vi är sammankopplade. Vi är ett. Ett med Honom. Inte bara generellt Ett, ungefär som ‘tat tvam asi’ i det indiska narrativet, utan direkt och faktiskt. Paulus är försiktig i sitt språkbruk men hela tiden ligger detta förverkligande under hans budskap. Det är inte jag, det är Kristus. (Gal. 2:20) Många har försökt slingra sig undan denna absurda (för världen) erfarenhet men den återvänder i alla kristna hjärtan.

I slutändan spelar det ingen roll om ditt innehåll i kärlet verkar komma från insidan eller utsidan. Du läser i evangeliet och plötsligt är det ditt liv det du läser. Du stirrar på orden och inser att de har gått in i ditt hjärta. Därinne i hjärtats grotta, som Henri Le Saux kallar det, är det fullt sant och verkligt och du levs av det dag efter dag, helt oberoende av alla växlande tillstånd och omständigheter. Om en sådan tanke eller fras kommer till dig från andra kristna författare eller från någon predikan du hör, behöver du inte ens binda det till något särskilt sammanhang – du lever det i Kristus.

Det är bra att tänka på att det alltid finns fler tillgängliga vittnesbörd om Kristus för oss än vi kanske inser. Även minnen och det undermedvetna utgör resurser. Saker som hänt får nu ett nytt perspektiv. Guds kärlek visar sig i så olika former för dig och du kan lätt tro att det inte är helt riktigt, att det måste se annorlunda ut. Men några år senare, när du minns händelserna, ser du att Guds vilja är med hela tiden, att Kristi kärlek opererar även när du inte tror det. När de gamla minnena presenteras för nya instrumentala spår i livet med Kristus spelar vissa nya kvaliteter stor roll. Oftast handlar det om att bli ännu friare i Herren, att inte vara bunden av begränsade föreställningar. Han lever dig i vilket fall !

Bönen kan med fördel sjungas. Jag tar melodier från olika riter jag hör, både katolska och ortodoxa. Ofta sjunger jag slumpmässiga melodiska figurer som dyker upp. Det finns inget aktivt försök att vara duktig eller produktiv i bödens tjänst. Jesus är de aktive, operatören inom dig.

Det finns metoder som kan hjälpa dig att komma åt denna djupare brunn inuti dig själv. Filokalia är kanske den bästa guiden, tillsammans med Auf den Bergen des Kaukasus. Det handlar om kärleken till Jesu Namn och den praktiska tillämpningen av denna kärlek och denna vilja till förening. I Filokalia finns en rad värdefulla råd, särskilt vad gäller sataniska tankar som försöker störa din frid i Honom. Dessa bönefäder vet av dyr erfarenhet vad de talar om. Målet är att ständigt vara glada och be, som Paulus uttrycker det i 1 Tess 5:16-17. Det finns I Jesu Namn en riklig reservoar av högkvalitativ godhetsinformation om våra liv som Guds barn, ljusets barn och dagens barn, inte nattens, inte det sekulära humanistiska mörkrets tappra men förlorade barn.

I tron har vi tillgång till ett narrativ som har en universell visdom djupare än vad vi kan komma fram till i vår samtida kultur och i

vårt medvetna sinne. Detta narrativ ger en mycket mindre begränsad vy. En oceanisk källa av verklig och evig godhet blir tillgänglig. Vi vet inte hur det fungerar och vi vet inte varför det fungerar. Jesus älskar oss så till den milda grad att Han lever som oss. Det är obegripligt men påtagligt.

Det ligger utanför vår kontroll att nå dessa tillstånd. Det är Gud som kontrollerar oss, inte vi Honom. Han är den kärleksoperative. Vissa bönefäder säger tidigt i kristendomens historia att den envisa bönen på ensamma platser är så långt vi kan kontrollera föreningen med Jesus Kristus. Men helt uppenbart är att endast Jesus sköter själva föreningen — ja himmelriket är nära, mycket nära.

I bönen får vi ibland transliknande tillstånd som kringgår den tänkande delen av hjärnan och får tillgång till drömtillståndet. Jesu Namn ger oss en sorts tillgänglighet till alla våra tillstånd: vakenhet, hypnagogiskt tillstånd, mitt mellan vakenhet och sömn, sömn med drömmar och sömn utan drömmar. Krishnananda sa till mig i Rishikesh att endast sömn utan drömmar är det verkliga av dessa tillstånd. Vi är medvetande, rent medvetande utan illusionen vi kallar “vakettillstånd”.

Det finns stor visdom i övergångssfärerna mellan vakenhet och sömn. Vilka tankar och idéer kommer till dig precis innan du somnar? Hur känner du dig när du vaknar från en dröm? När Jesu Namn följer dig i alla tillstånden börjar bönen fungera, om vi lyssnar till Filokalias visdom.

Minnen kan också betraktas som drömlika. De är mer en romantisk berättelse än ett troget dokument av en livshändelse. Och det finns bra innehåll att hitta i dessa drömska minnen vi har av tidigare upplevelser.

Ett annat användbart verktyg är slumpmässighet – eller, mer exakt, vad Gud ger dig under en dag. Det är skenbart slumpmässigt, eftersom Gud opererar på en annan nivå än vi förstår men likväl genom oss och våra upplevelser. Jag slås ofta av hur jag får möta människor som påverkar mig starkt, ibland så starkt att jag blir förskräckt. I bönen ser jag efter ett tag hur jag behövde uppleva just detta. Då är det dags att tacka.

När Kristus lever som oss bestämmer vi inte riktigt hur livspusslet läggs eller hur våra bollar landar. Men genom vad som händer får vi information som vi kan använda för att åter och åter igen förenas med Källan. Bönen kringgår vårt medvetna sinne och kanske får tillgång till en större intelligens och en större kärlek som vi kan ge till andra.

Många vänner och grannar är som jag – vi påverkas starkt av solen. När det är en solig morgon i februari känner jag mig energisk och vill ut på isen om den är stark nog eller i skogen. När det är molnigt och mörkt känner jag mig dock inte dyster, vilket många gör, för jag får då tillbringa dagen inomhus eller på verandan i bön och studier. Mitt barnbarn känner samma sak, fast det gäller spel på skärmen. Vi delar entusiasmen för dåligt väder och mulna mörka vinterdagar.

På de där mulna dagarna hjälper det att vara uppmärksam på det faktum att solen fortfarande är där. De är en variant på att solen är närvarande. Den är bara dold bakom ett tjockare lager av moln. Vid middagstid står solen högt på himlen, oavsett hur ljusst eller mörkt det är ute. På det sättet liknar det Kristus som är solen i mitt liv. Jag är inte alltid emotionellt medveten om det, men vet likaväl att Han som är Solen är här och gör min verklighet möjlig.

Oavsett hur mycket eller lite vi är medvetna om det, finns “Han genom vilken allting är till” levande inom oss och så som oss i varje stund. Vi behöver aldrig be om ursäkt att vi negligerat Jesus, för

Han var där hela tiden och var verksam som oss. Vi kan när som helst bara luta oss bakåt och vila i Hans händer.

Många har en överdriven idé om att vi måste vara uppmärksam på alla möjligheter som dyker upp, för att inte missa dem. Men den enda möjlighet – med stort M – vi behöver bry oss om är Jesus Kristus, Han som före världens tillkomst var planerad att vara vår räddare i nöden. För Gud svarar innan vi ens ropat. När vi vet detta missar vi aldrig någon tillfällighet. Vi får precis de händelser som vi kan förvandla till goda energier. Det som är ont är menat att vara ont, för då kan Jesus svara på detta med mer kärlek. Till och med på korset kan Han ha sinnesnärvaron att känna medlidande med de som dödar honom och tänka att de inte vet vad de gör ! Den yttersta kärleken visar Han oss.

Jag besöker skogen och sjön varje dag och spenderar timmar där i bön. Varför? Vi påverkas av vår omgivning, och att hitta den bästa miljön för att skapa en tydlig bönekanal är personligt och måste testas av var och en. Jag vet munkar som trivs mitt i storstan och lever ett djupt böneliv där. Jag, kanske som typisk nordbo, kräver tallar och granar, älvar, sjöar och bergsklippor. Det är till att vara kräsen.

Allt handlar om din avsikt. Stilla platser som skogen, ett bergskloster eller en segelbåt mitt ute i havet är bra platser att ta emot bönens välsignelser. Om du istället vill ge din andliga energi till det kollektiva livet och medvetandet, sitter du säkert på en livlig plats med människor som kommer och går och du upplever Källan Gud som filtrerad genom mänskligheten. Jesus själv befann sig ofta på torg, i synagogor, bland människor i rörelse.

Om du däremot kopplar in dig med själ och hjärta i den samtida kulturen och ständigt konsumerar kulturella produkter via konst, underhållning, bokcirklar, nyheter och sociala medier, kommer du snart att märka att någonting fundamentalt saknas. Vi upplever

idag en meningskris mitt i det rika konsumtionssamhället med alla dess kulturella arrangemang och grupperingar. Själva grunden som finns i Guds verklighet som oss, går förlorad i alla kulturell aktivitet. Det är bra att se vilka strömningar i kulturen som trendar just nu, men utan att känna sig förpliktigad att konsumera denna kultur och följa dess entusiasm. Bönen gör dig bekväm i ett distanserat iakttagande, ungefär som du märker hur vädret är idag. Intressant men inte uppslukande. Du är själv i Guds nu som är bönen plats.

En persons naturliga kulturella eller religiösa plats kan vara en annans distraktion. Medan många trivs och känner gemenskap i kyrkbänken, är jag glad när man kan få lämna kyrkan och be i lugn och ro i trädgården bredvid eller längs stigen ut mot havet och slippa halvbra predikningar. Henri Le Saux upplevde ofta sin församling och kyrka som hinder för att möta Herren Jesus i bönen och meditationen. Det indiska sanyasi-idealet löste många problem för honom.

Det finns inget fel sätt. Det finns bara den Väg som Jesus är – för det är egentligen din väg. En 19-årig flicka stannade kvar efter vår lektion och sade saker om Jesus som helt omkullkastade mins livsinställning. Hon gjorde detta flera gånger och avslutade alltid med: Han väntar på dig ! Hon log åt min avvisande och undvikande attityd och upprepade stilla: Han väntar på dig. Denna elev tog studenten och försvann ur min vardag, men fröet hon sådde växte och gjorde mig förmögen att låta Jesus Kristus ta över mitt liv – men det tog många år !

Det är alltså inte alltid lätt att följa den subtila revolution inombords som Jesus Kristus är, denna energiska formering av hela vårt liv till Hans eviga liv. Självtvivel lever fortsatt inom oss alla tills dess vi ger upp för Honom. Brister är mänskliga, och trons dragningskraft är vad bristerna leder till när vi upptäcker deras

bindande karaktär och ger dem till Kristus, som Petrus uppmanar oss till i sitt brev. (1 Pet 5:7) Om vi vore maskinlika skulle tron inte resonera med oss. Den skulle vara själlös. Med livet kommer smärta, osäkerhet och rädsla och Gud menar det – för att du ska ge upp ! Och lämna över så att Han kan leva som dig.

Vi är alla olika och vi är alla ofullkomliga, och vi kan inte arbeta bort dessa ofullkomligheter ! Kristus är Den som gör dessa ofullkomligheter till en dunstande rök – vi tror inte våra ögon ! Alla besväreligheter och tragiska öden bara försvinner i Honom. Det är som Martha Munizzi sjunger i “The latter will be greater”. Vilka svagheter och katastrofer vi har genomlidit – i Honom blir allt stort och det förgångna har stigit upp med bönernas rökelse som Uppenbarelseboken skildrar.

Den skapande tron är inte en tävlingsinriktad handling. Guds arbete är ständigt förenande, det går ut på att låta allt bli levande i Gud som som Gud. Det skulle vara ett misstag att säga: "Jag klarar inte av utmaningen att tro på det kristna budskapet." Du kan naturligtvis inse: jag måste be hela tiden och låta Honom ge mig denna närvaro. Men det är Hans verk, inte ditt hantverk för att fullt ut förverkliga din vision. Du ska inte klara det ! Du ska ge upp den tolkningen av bönen den fromhetsivern. Han ber, ingen annan, ingen annan kan göra det. Bara Han kan. Han är den enda röst som är din verkliga röst.

De människor som väljer att leva det troender livet är många gånger de mest sårbara. De har sårats och vänder nu botten upp. Det är lätt att skratta åt sådana – jag har blivit skrattad åt men försvarat mig med teologiska och filosofiska argument. Ändå är det sårande. Vi har under sekler haft en kultur som förlöjligar och till och med ibland hatar den kristna längtan och tron. Den känslighet som gör att vi kan erfara tronkonstens ljuvlighet är samma sårbarhet som gör oss mer mottagliga för att bli bedömda och kritiserade av en anti-kristen kultur. Ändå fortsätter många

troskonstnärer att dela med sig av sina verk och riskerar alltid kritik och avsky trots detta.

Det är som om de inte har något annat val. Att välja den skapande tron är den nya identiteten, den Nya Människan som NT säger. Om den troende är rädd för att bli dömd i den modernitet vi lever i fortfarande, kan hon eller han inte gå framåt. Denna trons väg är för alla, men den är smal. Motgångar är en del av processen.

Det är värt att komma ihåg att vi är välsignade att få leva i den skapande tron. Som Apostlagärningarna 28:28 säger att frälsningen är sänd till oss och vi lyssnar ! Det är ett privilegium. Vi väljer öppenheten och Han sänder. Vi blir inte beordrade att göra detta. Om vi hellre inte vill göra det, vilket premieras i vår modernitet och sekularitet, lever vi i saknad.

Vissa sökare är djupt osäkra eller står inför andra hinder för att ge upp sitt falska själv inför tron på frälsningen och det eviga livet. Att leva trons skapande och leva för andra tycks motsäga alla själv-livets fundamentala lagar. Denna ohälsosam självbild -- "jag ska klara mig på egen hand"-- eller andra svårigheter i livet kan dock ge näring en smärta som så att säga föder fram självuppgivandet. Gud menar det onda för att det ska ge det goda som en ibland oväntad följdverkan.

Anledningen till att det är smärtsamt att leva själv-för-själv-livet, alltså den sataniska energin som vi låtit vårt kärll fyllas av, är att det är en lögn från början och kan aldrig hyfsas till. Kulturen försöker alltid hyfsa till det sekulära själviska livet t ex med tal om rättigheter och viktiga identitetsval. Men när vi ger upp den energin för ljus och godhet i Jesus Kristus, visar sig allt från den rätta sidan. Vi ser tydligt hur det finns ett mörker som maskerar sig på många olika sätt, men som alltid ljuger och lurar oss.

När Kristus blir den som lever dig börjar du se skönhet där andra

människor ser lite eller ingenting alls, i små obetydliga ting, i kottar och stenar, i färgerna på isen som smälter på vägen, i allt möjligt. Du konfronteras med stora känslor hela tiden, känslor av enhet och förening med alla människor och all natur. Dessa känslor går sällan att förklara för sekulära människor, ibland inte ens för svalt kyrkliga och religiösa människor heller.

Dessa känslor av storhet och helighet kan i början vara förvirrande och överväldigande. När människor omkring dig inte ser vad du ser och inte förmår känna vad du känner, kan det leda till en känsla av isolering och en allmän stämning av att inte höra hemma, av att vara annorlunda. Med bönen inlemmar du då alla, du ber för dem och med dem, även om de inte är medvetna om det. När du till exempel sitter på en buss eller ett tåg, ber du i gemenskap för alla dem omkring dem. Det är i denna emotionella kontext du vill leva ut Kristus-livet.

Dessa laddade känslor, kraftfulla när de uttrycks i trons skapande, är friheten från själv-livets mörka moln som ber om att bli bedövade av några glas vitt eller någon drog för att ge dig en efterlängtd sömn. Det är en välsignelse att bli fri själv-livet och få var där Paulus är när han skriver: "Nu lever inte jag utan Kristus lever i mig..." (Gal. 2:20)

Underströmmarna av självtvivel kan aldrig tjäna tron i sig men de kan driva oss till överlåtelse och uppgivande av själv-principen. De ingår alltså i den kreativa processen som kallelsen från Kristus innebär. Jesus talar om dessa tvivels-demoner i Luk 11:24 -- du frigör dig från den sådan demon som då beger sig ut i öknen, säger Jesus. Där söker demonen frid men hittar den inte. Då återvänder den till din själ och där är det frifullt och rent. Då hämtar denna demon sju andra tvivelsdemoner som följer med in och börja förgifta dig. Jag gissar att du gjorde rent inom dig och glömde sedan att vara vaken. Och hur många gånger har inte jag gjort samma sak !

Att påbörja sin efterföljelse hos Jesus Kristus är att lite lämna världen för att snart se att denna värld var överklig från början till slut. Och att mitt verkliga Själv är Kristus. Dessa är viktiga ögonblick: ska jag verkligen bli världsförnekare? Är inte det en megastor negativitet? Detta kan bli ett tvivel där många av oss fastnar.

Hur går vi vidare? En av de bästa strategierna är att sänka insatserna. Vi tenderar att tro att det vi skapar är det viktigaste i våra liv. Så är det inte. Tvärtom: när vi vilar från detta skaparjag och låter Honom, den Verklige i vilken vi försvinner, vara vårt liv, händer något annat: allt blir gåva och stor obegriplig kärlek. Denna kärlek, och ingenting mindre, kommer att definiera oss för all evighet. Som Jesus säger till kvinnan vid brunnen: det vatten jag ger är evigt liv.

Gå vidare med den mer korrekta synvinkeln att livet inte är ett uppdrag att slutföra, inte ett projekt som ska bli något. Se istället det Verk som du redan är en del i, det Medvetande du redan lever i och genom, så att du i din enkla vardag kan be kontinuerligt. En glädje utan slut visar sig av Sig själv när du gör så. Du blir också en givande person som lever för andra i och med denna omställning, denna konversion.

All troskonst är en pågående bön, vare sig du använder vissa bestämda ord eller bara har Honom i medvetandet. I början kan man lockas se bönen som ett experiment. Jag gjorde det när jag gick över från då-och-då-bön till nu-nu-nu-bön. Få se vart det leder? Men snart nog bodde jag i Hans Namn och då blir det mer en fråga om "Ska jag temporärt lämna bönen för det här...?" när något kräver ens uppmärksamhet. Det märkliga är att man nästan aldrig behöver lämna den, den börjar gå av sig själv och man vilar i den. Jag kom två timmar för tidigt till en orgelkonsert härom dagen och

tillbringade dessa timmar utomhus i snön vid floden Ljusnan. Tiden gick fort med Hans Namn hela tiden flödande som den inre floden.

Verklig kreativitet är Guds fria lek utan mänskliga regler och begränsningar, en glädjefylld kosmisk och andlig lek. Jag brukar rekommendera Brian Cox's föreläsningar för barnbarnen för att de ska få se en aspekt av denna kosmiska lek. Särskilt de frågor Cox ställer om det märkliga och obegripliga att medvetande och mening finns i denna gigantiska atom-soppa som universum är. Hur kan medvetande uppstå i ett gigantiskt hav av väte och helium?

Vi lever inte för att vinna något utan för att igenkänna och veta vad det verkliga Självet är. Där finner vi det Perfekta, det som Krishnananda talade om i Rishikesh och bad mig återvända hem till familj och den största avataren Jesus Kristus.

Ett sätt att komma in i livet med Namnet är att sätta ribban lågt i början, särskilt för att komma igång. Pröva Jesusbönen en kortare stund, förläng den sedan. Pröva den i olika situationer. Bygg bo i den och återvänd till den som man återvänder hem efter stressig utfärd i det världsiga.

Detta är inte bara en väg till mer frid. Det är förening med den Aktive, en Guds lek för att manifesteras det som kallas Guds barn, att Han själv lever som oss just där vi ska vara. Då kan vi sjunga "In My New Home" med Lee Williams.

Sinnet har en tendens att reagera på våra upplevelser med en lavin av kulturellt och bedömande mentalt prat. Kristen tro beskrivs negativt, din bön framställs som verklighetsflykt, dina känslor förklaras med en sekulär biologisk och falsk jargong. Vi ser hur allt detta endast fungerar om vi inte redan är i bödens rum och har tillgång till friden i vårt verkliga hem.

En tidning i England kontaktade G.H. Chesterton om en artikel om orsaken till de onda fenomen man såg i samtiden, 1930-talets England. Han svarade något i stil med: "Jag avböjer. Jag vet exakt vad det är. Det är jag. Yours truly G.K. Chesterton."

Jesusbönen ger dig tillbaka friden som alltid och för evigt finns inom dig som räddad, ren och älskad i Kristus. Det är en märkligt enkel frid, barnslig rentav. Det är inte längre nödvändigt att försöka normalisera sina tvivel, bli en av kulturens lamenterande rollfigurer, där det problematiska självsökandets alla stora och små kamper går igenom om och om igen. Det finns goda skäl att inte fortsätta denna tvivelsväg. Men när det handlar om föreningen med Den genom Vilken allting ÄR, behöver vi inte ens lägga undan tvivlet för – var är det?

Om du tvivlar på vad du gör i livet behöver du se att Jesu Kristi närvaro i denna stund inte är att göra något särskilt. Allt som ska göras sker genom Jesus Kristus. Det finns inget utrymme kvar för dig. Här kommer friden: det Hans projekt det här. Slappna av, ta emot Helig Andes vila, den verkliga sabbaten. Sluta bara med självprojiceringen, den gör inte någon glad. Det är inte ditt val, Anden blåser vart den vill. Din fria vilja blir fri just genom Anden.

Tacksamheten uppstår nu. En god och vis vän som dagligen använder AA-bönen om sinnesfrid (som redan Boethius använde i sin Filosofins tröst) gör ett tillägg: "Herre hjälp mig att ta en dag i taget och glädjas åt ett ögonblick i sänder !" Att inse att du har turen att vara i en position som låter dig skapa, och i vissa fall få betalt för att göra det du älskar, kan tippa balansen till förmån för verket.

I slutändan måste din önskan att låta Kristus skapa ditt liv vara större än din rädsla för det. Obegripligt nog är vi rädda för det !

För många som försvurit sig åt en sekulär variant av livssyn försvinner den rädslan aldrig. Vi pratar för döva öron där. Kontrollbehovet och beroendet av själv-för-själv-livet är för etablerat.

Att acceptera självtvivel, snarare än att ge sig till Kristi närvaro och liv i oss och som oss, är ett modernt och bakvänt sätt att välja ett mycket begränsat liv. Att försöka eliminera eller förtränga den inre längtan vi har efter friden, ljuset och glädje är utan tvekan ett tragiskt projekt som verkar öka i vår mediefyllda tid. Livet på skärmen verkar förstärka isoleringen och lidandet i att vara detta isolerade jag. Författare som Freya India beskriver fasansfulla livsöden hos väldigt unga flickor som lever huvudsakligen genom olika appar på internet.

Att tvivla på sig själv är fundamentalt riktigt: detta själv är ivägen för Gud. Som Henri Le Saux skriver: "Om Gud finns, kan inte jag finnas. Om jag finns, kan inte Gud finnas." Sagt på ett annat sätt: om jag står i centrum, finns inte plats för Guds kärlek. Paradoxalt nog är det den kärleken vi hela tiden längtar efter.

Att tvivla på sig själv kan därför i det goda fallet leda till en känsla av hopplöshet och rop efter hjälp, som många av psalmerna i Psaltaren uttrycker., Vi inser att vi inte är så lämpade att ta sig an uppgiften med livets mening. Vi kan inte heller längre tro på den moderna sekularismens attityd av att rycka på axlarna och uppmuntra mer konsumtion av av varor och tjänster och turistresor. Det blir nu en omöjlighet. Det är här vi är öppna för "Jag är Vägen, Sanningen och Livet".

Livsverket handlar faktiskt om perfektion – men inte via själv-för-själv-livet. Det är i uppgivande och för-låtandet som perfektionen kommer från ett Annat håll. När vi först får syn på denna möjlighet väller ofta de första rännilarna av glädje fram.

En sak jag lärde mig av en katolsk munk på en zen-retreat, var att låta Han som är Ljuset fylla medvetandet med sin närvaro utan någon som helst inverkan från min sida. Det känns underligt. Att avstå från all inblandning gör det möjligt att se Källan själv som det som redan lever mig. Detta ledde, inte oväntat, till att jag tappade intresset för zen. Åtminstone min föreställning om zen. Istället kunde jag barnsligt och fritt ropa på Kristus och lägga ner all verksamhet, låta Honom ta över. Bara säga Namnet.

De ofullkomligheter du hittar hos dig själv, säkert med hjälp av dina medmänniskor, och som du inte klarar att åtgärda, kan visa sig vara det som tar dig fram till grinden – och du öppnar den och lägger alla bördor och svårigheter på Kristus. Vi vet egentligen inte hur det fungerar. Vi tar emot, vi är endast mottagare. Vad vi gjorde är det som Jesus säger till oss: offra hela innehållet i ditt kärl (Luk 11:41). Först då blir allt hos dig rent.

Varför denna perfektion och renhet fungerar när vi öppnar den där grinden för Hans närvaro ligger bortom vår fattningsförmåga, hur mycket sinnrik och ibland överlastad teologi som skapas. Det är perfektion och det är fullständig renhet. Det är inte reparation av något trasigt i vårt personliga läggning, som nu genomgår en smart terapeutiskt reparation, en reparerande “process”. Istället sker en återställning till Kristi liv som dig, vilket var den ursprungliga varelsen du.

Berättelsen om Adam och Eva försöker teckna hur vi gick sönder, hur vi lät kärlet som vi är, fyllas med själv-för-själven — den som lurigt och kreativt sa: ni kan konkurrera ut Gud och bli lika allvetande som Han ! Testa vetja ! Och testandet pågår än idag, men det är kreativt för det leder till omvändelse. Och så uppstår ljus och glädje istället !

